

[Alice Faber]

ved arbejdsløshed. Efter 9 måneder er det sulteløn. Så har de efter regeringens oplæg vist, at de ikke var motiverede for arbejde. De handicappede har svært ved at klare ræset på arbejdspladserne, og tolerancen bliver mindre og mindre over for dem, der ikke er godt udrustede fysisk og psykisk, eller indvandrerne, som ser anderledes ud og taler brokkent.

Arbejdsministeren vil forbedre uddannelsen for de mennesker, der arbejder med revallidender. Hvad skal de bruge det til, kunne jeg fristes til at sige. Det er arbejde, der er brug for, og det får de ikke efter arbejdsministerens model. Offentlige stramninger giver dårligere behandling af dem, der er afhængige af behandlingssystemerne, men det har regeringen villet skære ned. Det rammer ensidigt lavindkomst. Rapporterne viser klart, hvem det er. Regeringen lukker øjnene. Det slipper den måske godt fra. Det er, som der står i rapporten, en politisk svag gruppe. Den sociale arvs onde cirkel kan fortsætte. I stedet for at give flere og flere forbedrede opvækstvilkår laves systemet om, så det bliver mere og mere op til forældrenes formåen, om deres børn får det rigtige skub.

Det siges altid, at det er forældrenes ansvar, hvis det går skidt. Der bliver sjældent talt om de vilkår, de har at være forældre på. Hvorfor de har så lidt overskud, hvorfor de må forsømme deres børn på grund af sygdom, nedslidning og angst for at miste jobbet, manglende muligheder for at planlægge fremtiden for børnene og sig selv. Det er ofte deres børn, der ender i restgruppen af unge. Når man har store børn, ved man, hvor meget overskud af tid der skal til for at få dem til at fortsætte med en uddannelse til trods for udsigter, hverken de eller vi tror på. Men regeringen styrker konkurrencesystemet, forringer uddannelserne specielt for de svage unge, og dem bliver der flere og flere af. Mere politi løser ikke problemerne. Det forværrer desperationen over, at skellene i befolkningen bliver dybere dag for dag mellem dem, der har, og dem, der ikke har. Køerne på bistandskontorerne bliver længere, presset på fængslerne større.

Arbejdsministerens bud er beskæmmende. Det er på arbejdsmarkedet, forbedringerne skal sættes ind. Det er vi enige om, men de ændringer i samfundet, der skal til, kræver et stærkt socialt sikkerhedsnet, og her svigter

regeringen. Dens mål er at ødelægge det sikkerhedsnet.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til de dele af betænkningen og ministerens redegørelse herom, der specielt drejer sig om erhvervspolitikken.

Også på dette område har kommissionen jo ladet foretage meget omhyggelige analyser både af den hidtidige udvikling og af den udvikling, der kan forventes i de kommende år. Kommissionen er nået frem til at anbefale en række konkrete tiltag. Kommissionen anbefaler, at der specielt satses på vækst inden for en række udvalgte områder: boligbyggeri og byfornyelse, kollektiv transport, alternative energikilder, social- og sundhedssektoren, social- og miljøtilpasset teknologi og genbrugsproduktion. Kommissionen anbefaler endvidere, at disse områder støttes via en målrettet erhvervs politik, ligesom kommissionen peger på en ændret lovgivning med skærpede krav til f.eks. energiforbrug og miljøpåvirkning, der kan føre til en ønskelig dansk produktudvikling og deraf følgende eksport, hvilket de ret fremsynede miljølove, der blev gennemført i begyndelsen af 1970'erne, har vist. Endelig anbefaler kommissionen en fortsat udbygning af den offentlige sektor, f.eks. vedrørende forsorg og uddannelse, og kommissionen anbefaler øget samarbejde mellem den offentlige og den private sektor.

Ministeren afviser stort set blankt disse anbefalinger. Hun nævner, at der er visse målrettede elementer i erhvervsstøtteordningerne, men glemmer at nævne, at disse målrettede ordninger beløbsmæssigt er meget små sammenlignet med mere generelle ordninger.

Hvad angår øget samarbejde mellem den offentlige og den private sektor, f.eks. om systemeksport, støtter ministeren tanken. Det gør regeringen i det hele taget. Vi mangler blot at se konkrete initiativer fra regeringens side, specielt angående det problem, at Industrirådet hidtil har været i stand til at blokere for samarbejde på lige vilkår mellem private virksomheder og offentlige styrelser, selv når et sådant samarbejde ønskes af private virksomheder.